

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.116/2017/3/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sós Tamás pártfogó ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Horváth Mariann jogi főelőadó által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve utca 4-6., Levelezési cím: 1557 Budapest, Pf.: 1.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 11. napján meghozott 40.P.21.963/2016/22. számú ítélete ellen a felperes 24. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket és a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 349. §-ának (1) bekezdése alapján 773.525 forint nem vagyoni kár és 500.000 forint sérelem díj megfizetésére 2014. március 2. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamataival együtt.

Előadta, hogy az alperes a nyomozás során alaptalanul foglalta le a tulajdonát képező gépjárművet, majd elmulasztotta a célszerű nyomozati cselekmények megtételét a gépjármű tulajdonosa kilétének felderítése érdekében, ami az eljárás elhúzódásához vezetett. Az alperes idézésére három alkalommal utazott Karcagról Budapestre, melynek költsége összesen 30.000 forint volt. A gépjármű autómentővel történő elszállítása Budapestről Karcagra 143.525 forintba került. A gépjárművet nem tudta használni, ezért alkalmi munkáihoz idegen gépjárművet kellett kölcsönöznie, mely havi 75.000 forint kiadást jelentett. Ez összesen 600.000 forint, mindösszesen tehát 773.525 forint vagyoni kára merült fel. Az alperes elmulasztotta a lefoglalással kapcsolatban szóban előterjesztett panaszát ekként kezelni. Ennek eredményeképpen a felperes nem élhetett rendes jogorvoslati lehetőségével. A sérelemdíj körében az alperesi ügyintézők magatartására utalt.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes nem merítette ki a rendelkezésére álló rendes jogorvoslati lehetőséget, mert az alperes intézkedésével szemben panasszal nem élt. Az alperes intézkedése egyébként jogszerű volt és szükséges is. A gépjármű tulajdonosa kilétének kiderítése hosszabb időt vett igénybe, amelynek az volt az oka, hogy a felperes a tulajdonába került gépjármű átírását nem végezte el.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek

15 belül 60.000 forint jogtanácsosi munkadíjat mint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját, valamint a le nem rótt 76.400 forint eljárási illetéket az állam viseli. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az alperes kifogásolt tevékenysége államigazgatási tevékenységnek minősül, ezért a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján elsősorban azt vizsgálta, hogy a felperes a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette-e. E körben a felperes személyes meghallgatása során előadottakat és a nyomozati eljárásban 2014. április 22. napján tett nyomozati vallomásáról készült jegyzőkönyvet vette alapul. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy semmilyen adat nem merült fel arra, hogy a felperes az alperes intézkedésével szemben panasszal élt volna. E körben további bizonyítási indítványa sem volt, tehát elmulasztotta azt az őt terhelő bizonyítási kötelezettséget, hogy a jogorvoslati lehetőségek kimerítését bizonyítsa. A felperes sérelemdíj iránti igénye körében kifejtette, hogy a kifogásolt magatartás a Ptk. hatálya alatt történt, sérelemdíjat pedig a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 2:52. §-a vezette be. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest a mérlegeléssel megállapított alperesi jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását, ennek hiányában a terhére megállapított perköltség mérséklését kérte. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését.

Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet nem helytálló ténybeli és jogi következtetéseket tartalmaz. Előadta, hogy a felperes élt a panasz jogával, amelyet nem írásban, hanem szóban tett meg, amikor sérelmezte gépkocsijának a lefoglalását. Arról, hogy a felperes élt-e panasszal, a nyomozás teljes iratanyagának áttekintése alapján lehet állást foglalni. Kifogásolta továbbá, hogy a felperes által indítványozott tanúk meghallgatására nem került sor. Ezáltal hiányos adatok alapján hozta meg a Fővárosi Törvényszék az érdemi határozatát. Előadta még, hogy a gépjármű lefoglalása egyébként is indokolatlan volt, mert az új hatósági alvázszámot kapott a Nemzeti Közlekedési Hatóságtól. Ez lefoglalás nélkül, a hatóságok közötti megkereséssel, vagy a nyilvántartások áttekintésével is tisztázható lett volna.

Hivatkozott arra is, hogy a sérelemdíj a kártérítéstől függetlenül értékelhető, nem tekinthető kártérítésnek, az kifejezetten a felperes személyhez fűződő jogainak megsértéséhez kapcsolódik. Nyilvánvalóan sérültek az indokolatlan és jogszerűtlen foglалás miatt a felperes családi és emberi kapcsolatai, zavartalan munkavégzése, és a felperes méltóságát is sértik az indokolatlan idézések. A perköltség körében előadta, hogy méltánytalan és eltúlzottnak tekinthető a jogtanácsosi díj összecszerúsége.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperes keresete szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt fellebbezés hiányában a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltta tevő eljárási szabálysértést nem vétett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és ennek következtében a tényállást is helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság a meghozott döntéssel is teljes egészében egyetértett, annak indokaira is kiterjedően. A fellebbezésben foglaltakra

tekintettel mindössze az alábbiakat rögzíti a másodfokú bíróság.

A felperes másodlagos fellebbezési kérelmében elsősorban azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat, mert valójában ő az elsőfokú eljárás során bizonyította, hogy kimerítette a jogorvoslati lehetőségeket. E hivatkozása azonban az alábbiak szerint téves. Az adott esetben a felperes rendelkezésére álló jogorvoslati eszköz a Be. 195. §-ának (1) bekezdése szerinti panasz lehetősége volt. A felperes előadásából és beadványaiból az állapítható meg, hogy elsősorban az okozta sérelmét, hogy az alperes lefoglalta a tulajdonát képező gépjárművet. Erre tekintettel az előterjesztendő panaszban a felperesnek a foglalás tényét kell kellett volna sérelmeznie. E körben azonban saját előadása szerint sem terjesztett elő írásos beadványt (21. sorszámú jegyzőkönyv). Ezzel szemben maga is inkább arra hivatkozott, hogy a panaszt szóban adta elő. Ezt azonban a rendelkezésre álló nyomozati iratok cáfolják. Ezek alapján ugyanis megállapítható, hogy a felperest egyetlen alkalommal, 2014. április 22. napján hallgatták ki tanúként. További két ízben kapott idézést, erre azonban kizárólag a gépjármű foglalás alóli feloldása tárgyában hozott határozat vele történő közlése érdekében került sor, és a felperes meghallgatását ezúttal már nem foganatosították. Így tehát, ha igaz a felperes állítása, hogy szóban panaszt terjesztett elő, azt kizárólag a 2014. április 22-i tanúkénti kihallgatása alkalmával terjeszthette volna elő. A tanúkihallgatásról készült jegyzőkönyv mint közokirat azonban teljesen bizonyítja azt, hogy a tanúkénti kihallgatása alkalmával a felperes semmilyen módon nem kifogásolta a gépjármű lefoglalását. Mindezen körülményeket az elsőfokú bíróság tehát helyesen mérlegelte, és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a panasz előterjesztésének ténye nem nyert bizonyítást, ezt pedig a Pp. 163. §-ának (1) bekezdése alapján helyesen értékelte az e körben bizonyításra kötelezett felperes terhére.

Az elsőfokú bíróság valóban nem foganatosította a felperes által megnevezett tanú kihallgatását, ez azonban nem tekinthető eljárási szabálysértésnek, figyelemmel arra, hogy a tanúbizonyítási indítvány nem merülhet ki pusztán a tanú nevének bejelentésében. A bizonyítandó tények körében a bizonyító félnek részletes tényelőadást kell tennie, másrészt pedig pontosan meg kell jelölnie, hogy mely tanúval, mely általa állított, de az ellenérdekű fél által vitatott tényt kívánja bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság a 18. sorszámú jegyzőkönyvben részletesen tájékoztatta a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján a feleket a perben bizonyításra szoruló tényekről. A tárgyaláson a felperes erre figyelemmel kérte a nyomozati iratok beszerzését, és egyúttal fenntartotta tanúbizonyítási indítványait. Azt azonban a 3., 4. és 6. sorszámú kézzel írott beadványokhoz képest nem pontosította, és továbbra sem jelölte meg, hogy melyik tanúval pontosan mit kíván bizonyítani. Így tehát jogszerűen mellőzte az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítási indítványok foganatosítását. Mindezekre tekintettel tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyes, és azt a szabályos bizonyítási eljárás keretében állapította meg. Ezért a felperes másodlagos fellebbezési kérelme alaptalan, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján nem volt helye.

Mindebből viszont okszerűen következik, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem sem lehet megalapozott, hiszen jogorvoslati jog kimerítésének mint a kártérítés egyik konjunktív feltételének a bizonyítatlansága Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése alapján önmagában kizárja a felperes keresetének teljesítését. Így tehát helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a többi törvényi tényállási elem vizsgálatának mellőzésével is megalapozottan hozható keresetet elutasító döntés.

A felperes sérelemdíj iránti igénye kapcsán elsősorban arra utal a másodfokú bíróság, hogy e

kereseti igény tekintetében a felperes keresetmódosítása a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés e) pontjának sem felelt meg, mivel nem tett részletes tényelőadást abban a tekintetben, hogy az alperes mely alkalmazottjának, mely magatartását tekinti személyiségi jogát sértőnek, és miben testesül meg az őt ért személyiségi jogsértés. A keresetmódosítás előterjesztésekor (21. sorszámú jegyzőkönyv) csupán annyit nyilatkozott a felperesi képviselő, hogy az alperesi alkalmazottak magatartása miatt tart erre az összegre igényt. E kereseti kérelem tehát a pontos személyiségi jogsértő magatartás és a személyiségi jogsérelem egyértelmű meghatározása hiányában önmagában is alaptalan volt.

Indokolatlanul kifogásolta a felperes az alperesi képviselő részére megállapított elsőfokú perköltség összegét. Azt ugyan helytelenül rögzítette az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperest jogtanácsos képviselte, mert a képviseletében eljáró személy a 13/A/1. sorszám alatt becsatolt általános meghatalmazás és a jegyzőkönyv fejrésze szerint is jogi főelőadó volt. Ezzel együtt azonban az alperes részére megállapított elsőfokú perköltség összege helytálló. A Pp. 67. §-ának (2) bekezdése alapján ugyanis a jogi előadó státuszát illetően teljes egészében megegyezik a jogtanácsossal, illetőleg az ügyvéddel, ezért a jogi főelőadó részére is a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerinti munkadíj állapítható meg. Ennek összegét is helyesen határozta meg az elsőfokú bíróság a rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontjára és a felemelt kereset szerinti 1.273.525 forintos pertárgyértékre tekintettel. Az ezek alapján számítható munkadíj összege ugyanis a ténylegesen megállapított 60.000 forintot kismértékben még meg is haladja.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, a Pp. 254. §-ának (3) bekezdésére utalással, annak helyes indokaira is figyelemmel helybenhagyta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, így tehát a másodfokú eljárásban is pervesztesnek tekinthető, az alperes azonban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így részére a felperesnek perköltséget fizetnie nem kell. A teljes személyes költségmentességet folytán le nem rótt fellebbezési illetéket és az őt képviselő pártfogó ügyvéd díját pedig a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. december 5.

Dr. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Gyuris Judit s.k.
bíró

Fővárosi Ítélető tábla
9.Pf.20.037/2020/5.

A Fővárosi Ítélető tábla a Dr. Sós Tamás Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Sós Tamás pártfogó ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Horváth Mariann jogi főelőadó által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes

ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2019. november 26-én meghozott 40.P.22.376/2019/4. számú kiegészítő ítélete ellen a felperes 5. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán -tárgyaláson kívül- meghozta a következő

k i e g é s z í t ő í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

A kiegészítő ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes kérelmére kibocsátott fizetési meghagyással szembeni alperesi ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az elsőfokú bíróság a 2017. május 11-én meghozott 40.P.21.963/2016/22. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az eljárási illetéket az állam viseli. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 9.Pf.21.116/2017/3/II. számú ítéletével helybenhagyta.
- [2] Az elsőfokú bíróság a 2019. november 26-án megtartott tárgyaláson kiegészítő ítéletet hozott, melyben a 40.P.21.963/2016/22. számú ítéletet azzal egészítette ki, hogy a felperest a Magyar Országos Közjegyzői Kamara (MOKK) részére 23.206 forint eljárási díj 15 napon belüli megfizetésére kötelezte.
Kiegészítő ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a MOKK 2018. októberében és novemberében érkezett beadványaiban jelezte, hogy a bíróság elmulasztott rendelkezni a fizetési meghagyásos eljárásban felperesnek engedélyezett személyes költségfeljegyzési jog folytán felmerült eljárási díjról. Az iratok alapján megállapította, hogy a felperes a fizetési meghagyásos eljárásban költségfeljegyzési jogot kapott. Rámutatott arra, hogy ez a költségkedvezmény a felperest nem mentesíti az eljárás befejezésekor a közjegyzői díj utólagos megfizetése alól.

Erről azonban a 2003. évi L. törvény (Fmhtv.) 46. és 50. §-ai ellenére elmulasztott rendelkezni az ítéletében, ezért azt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 225. § (6) bekezdése alapján kiegészítette, és a peresztes felperest a közjegyzői eljárás díjának megfizetésére kötelezte.
- [3] A kiegészítő ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását kérte az arról történt rendelkezéssel, mely szerint a felperes az eljárási díj megfizetésére nem kötelezhető. Arra hivatkozott, hogy az ítélet kiegészítése iránti kérelmet nem peres fél terjesztette elő, és az egyébként is elkésett. Vitatta a hivatalból történő kiegészítés lehetőségét is, mert álláspontja szerint annak feltételei nem állnak fenn.
- [4] Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.
- [5] A fellebbezés nem alapos.

- [6] Az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével, annak indokaival egyetértett, melyeket a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakkal egészít ki.

A Pp. 317. § (1) bekezdése értelmében a kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban [315. § (1) bekezdés] a fizetési meghagyásos eljárás díja a perköltség részét képezi, és a Pp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a perköltség felől hivatalból határoz. A Pp. 225. § (6) bekezdése szerint pedig, ha a bíróság az ítéletében nem rendelkezett olyan kérdésről, amelyről a rendelkezés jogszabály értelmében hivatalból kötelező, a mulasztást a bíróság a hiányosság észlelését követően haladéktalanul köteles hivatalból pótolni.

Az elsőfokú bíróság a MOKK kérelme alapján észlelte, hogy a perköltség részét képező eljárási díjról ítéletében nem rendelkezett, ezért a Pp. 225. § (6) bekezdése alapján ezt a mulasztását haladéktalanul, hivatalból volt köteles pótolni. Ezért a felperes alaptalanul állította, hogy az ítélet hivatalbóli kiegészítésének feltételei nem állnak fenn.

A fizetési meghagyásos eljárás díjának a megfizetésére felperes az alábbiak miatt köteles.

Az Fmhtv. 42. § (1) bekezdése szerint a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztéséért a MOKK részére eljárási díjat kell fizetni.

A felperes részére a közjegyző teljes költségfeljegyzési jogot engedélyezett, ezért az Fmhtv. 48. § (2) bekezdése alapján az eljárási díj előlegezése alól mentes volt, azt a kérelem benyújtásakor nem kellett megfizetnie.

A Pp. 317. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a felet a közjegyző a fizetési meghagyásos eljárás során költségkedvezményben részesítette, a díj megfizetéséről és viseléséről a 315. § (1) bekezdésében foglalt esetben a bíróság határoz, és kötelezi a felet a költségkedvezmény folytán meg nem fizetett díjnak a MOKK részére való megfizetésére. Ha a fél a per során költségkedvezményben részesül, ez a díj megfizetése alól nem mentesíti.

Ebből a rendelkezésből következően a fizetési meghagyásos eljárásban költségfeljegyzési jog, a peres eljárásban teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült peres felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a MOKK részére a fizetési meghagyásos eljárás 23.206 forint díját.

- [7] Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

- [8] Az eredménytelenül fellebbező felperes teljes személyes költségmentessége folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési illetéket a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. május 12.

Dr. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.k.
bíró

